

„Az iróniához rend kell...”

„...liszt, zsömle, történelem...”

— *Elsőként s mindmáig egyedülként megjelent köteted fülszövegében az áll, hogy harminc éve írsz verseket. Ezek szerint három-négy éves korodban születtek az első műveid?*

— Igen. Gyerekkoromban a legtöbb időt nyolcvanéves dédnagyném-mel töltöttem. Magunkra zártuk az ajtót, és föl-alá sétálva vég nélkül diktáltam neki a verseket, történeteket... Sajnos, javarészt elvesztek, de néhány azért megmaradt.

— *Hol laktatok? Egyáltalán: „Hanyas vagy?”*

— Rákosligeten születtem, 1954-ben. Rákosliget Budapest XVII. kerülete, de ezt nem lehetett igazán komolyan venni. Ha elhatározta az ember, hogy „bemegy Pestre”, vonatra kellett szállnia, és fél óra hosszat zötykölődhetett a Keletiig. Még középiskolás koromban is vonattal jártam. Rajtam röhögött az egész osztály: a vonat hat óra húszkor indult...

— *Milyen hely volt Rákosliget?*

— Furcsa. A háború előtt közép-polgárok, arisztokraták nyári pihenőháza álltak itt. Ezek közül sokat államosítottak, sokgyerekes, szegény családoknak adtak, faluról Pestre költözötteknek; de egyik-másik az eredeti tulajdonosé maradt. Ugyanakkor volt itt egy jól képzett, aránylag jól kereső munkásokból álló valamilyen önszervező egyesület, vagy mi, akik nagyon szép, kertes családi házakat építettek a harmincas években. Így aztán tőlünk egy utcányira laktak Zichyék, ha pedig az ellenkező irányba mentem két sarkot, ott volt az a pék a Bolza-telepen, akinél annak idején a Marosán volt kifutófiú.

— *De abból a zsömléből, amit ő hordott ki, te már nem ettél...*

— A zsömle nem sokat változott, mert ugyanaz a pék sütötte, csak papíron államosították a boltját. De kifutófiút nem vett föl többet. Sicher was sicher...

— *A Te családod hová sorolta magát?*

— Anyai ágon a honfoglaló Keszi törzsből származó nemesi család vagyunk. Őseimről az 1200-as évek óta vannak adatok, az utóbbi évszázadokban többnyire király-(Habsburg)-párti jogászok voltak. Nagypám az első kivétel, ő baloldali gondolkodású volt, és műszaki érdeklődésű. Ki is „tisztogatták” 1924-ben a Weiss Manfréd-tól, 1949-ben a Fővárostól. Végül a Vörös Csillag Traktorgyár kísérleti csoportját vezette, onnan ment nyugdíjba.

— *És édesapádék?*

— Ők elvesztették a nemességüket, mert agyonütöttek egy adószedőt. Persze évszázadokkal ezelőtt. Felmenőik közé sorolják a zenélő kutat építő Bodor Pétert, így bizonyára Erdélyből származhatunk, de őseim nemzedékek óta Ráckeven éltek. Házjómalmuk volt, valamelyik párizsi cukrászati norma ma is nyilvántartja a Bodor-féle lisztet. A malmot sajnos már nem láthattam, de a malomkőküszöbös házban még jártam gyerekként, a Gatyáülepben.

— *Hogy érted, hogy Gatyáülepben?*

— Ráckeven van egy utca, az alakja olyan, mint egy nagy „U” betű. A két egyenes részét Gatyaszárnak, a középsőt Gatyáülepnek hívják a helybeliek. Az asztaluk is híres darab volt, egy malomkő közepébe esett barackmagból barackfa nőtt, és lassan fel-emelte a követ. Dédapámék nyáron azon ebédeltek. Apai nagypám a Magyarország nevű vontatógőzös kapitánya lett, és Újpestre költözött. Apám közigazdász egyetemista és főiskolai világbajnok evezős volt, amikor a hajón baleset történt: nagypám egy figyelmetlen matrózt rán-

tott el az elszabadult vontatókötél elől, így őt találta tarkón. Lehozta a hajókat Pestig, levezenyelte a kikötést, aztán átszállt a mentőautóba és meghalt. Apámnak ott kellett hagy-nia az egyetemet, hogy a családot el-tartsa. Aztán következett a háború, a Don-kanyarból hazajött, de Pesten fogságba esett, 1949-ben került haza. Vasöntödébe ment segéd munkás-nak, és szabad idejében a vállalati ké-zilabdacsapatnál edzősködött. A döntő pillanatokban azt kiabálta be anyámnak, aki szintén játszott a csa-patban: „Tekla, ha győztök, elveszlek feleségül!” Aztán egyszer győztek...

Rákosligeten együtt lakott a „nagycsalád”, négy nemzedék, egy hatalmas, ötszobás házban, mégis mindig egymás lába alatt voltunk. El-ástam magam a kertben, vagy fel-másztam egy fára, hogy szerető gon-doskodásuktól megmeneküljek.

„...trógeroltam és költőnek ké-szülttem...”

— *Hogyan vészelted át az iskolát?*

— Nehezen. Különböző közép-is-kolákba jártam, amelyekből rendszer-en ki is rugdostak. Az egyikben volt egy kéthetes diáksztrájkunk is, bár hivatalosan nem emiatt csaptak ki. A pedagógusok, akiket rabszolgai-domárnak képeznek, nem tudják el-viselni az egyéniséget. Üvöltöztem velük, és a külsőmmel sem tudtak megbarátkozni. Szerencsére tizenkét éves korom óta zenéltem, ekkoriban egy rock-zenekarban doboltam, és ez — bár kis körben — mégis némi „sztárságot” jelentett. 1971-ben en-nek a fogalomnak semmi köze sem volt az üzlethez, annál több a lázadás-hoz, a szabadság és az egyéniség vál-lásszámba menő kultuszának. Ez adott erőt ahhoz, hogy a magam lá-bára álljak. Átiratkoztam levelező ta-gozatra, ott is érettségiztem le, és be-álltam segéd munkásnak.

– A továbbtanulás nem érdekelt? Pontosabban: mennyiben volt tudatos választás, s mennyiben kényszer, hogy fizikai munkából tartottad el magad?

– Külső kényszernek semmiképpen nem nevezhetem. A családom ideges volt, félték, hogy elkallódom. Támogattak is, és erőltették, hogy menjek egyetemre. Beadtam a derekam: jelentkeztem a bölcsészkarra, filozófia szakra, és a Képzőművészeti-re. De ahogy beléptem az ELTE-re, már éreztem, hogy rossz helyen járok: az egész ház tele volt pedagógusokkal. Jó éles, ellenzéki hangú írásbelit írtam a Kommunista Kiáltványról, hátha politikai okból kirúgnak, de ráfáztam, mert még imponált is a Hermann-nak a bátorságom...

– Így aztán felvettek?

– Így aztán nem vettek fel, mert csak a pofám járt, de nem tudtam semmit. Érdeklődtem a társadalomtudományok iránt, általános iskolás koromtól kezdve olvastam pár dolgot Marxtól, Lenintől, de más filozófiához nemigen jutottam hozzá. A képzőművészeti felvételre pedig már nem tudtam elmenni, mert elvittek katonának. De nem fontos az egész, úgyis kiraktak volna... Maradtam a trógerolásnál, bár tönkrement a csuklóm, és a zenélést is abba kellett hagynom. A személyiségemet mégis így tudtam megőrizni, mert azzal, hogy mit gondolok hordócipelés közben, senki sem foglalkozott. Azokat az ismereteket pedig, amikre szükségem volt, megkerestem.

– Mégis, vissza tudod-e idézni: létezett-e valamilyen terved, elképzelésed arról, hogy mi az, amit tudnod kell, mi az, amit meg kell ismerned?

– Elsősorban a versírással kapcsolatos ismereteket. Sorra vettem a versformákat, főként a deákos sorokat és strófákat, és végigpróbáltam őket. Megvettem és végigolvastam a hétkötetes értelmező szótárt. Vadásztam a ritka, elfelejtett szavakra... Végigolvastam a magyar költőket Balasitól József Attiláig. Persze nem csak a magyarokat... Költőnek készültem.

– Nagyjából tíz éved telt el így. Soha nem támadtak kétségeid?

– Dehogynem. Egy fiatalembernek fontos, hogy legyenek visszajelzései, és tőlem egy sort sem közöltek. Az Új Írás tizenöt évig fogadott el tőlem verseket úgy, hogy egyik sem je-

lent meg. A *Mozgó Világ* pedig megszűnt, mielőtt a közlés sorra kerülhetett volna. Aztán rájöttem, hogy egy meglehetősen homogén esztétikai rendszerrel állok szemben, és ebbe az én írásaim nem férnek bele, mindegy, hogy a *Mozgó Világról*, vagy a *Népszava* vasárnapi mellékletéről van szó. Ez a felismerés persze az önbizalmamat is megingatta, és oda vezetett, hogy kezdtem nem megírni azokat a dolgokat, amik az eszembe jutottak. Úgy számoltam, hogy életemben már úgysem jelenik meg tőlem semmi, tehát ráérek halálomig befejezni a könyveimet. Ha pedig nem, hát nem.

– Ez volt az az idő, amikor az ismerőseid inkább grafikusnak és zenésznek tartottak, mint költőnek?

– Lehetséges. 1973-ban ismerkedtem meg azzal a lánnyal, akivel azóta is együtt élek; 1974-ben sikerült szereznünk egy szoba-konyhás lakást, és ettől kezdve minden pénteken baráti összejövetel volt nálunk, ahol számtalan ember megfordult. Sokszor alig volt valaki, akit ismertem, mindenki a barátom barátjának a barátja volt, de ez volt a dolog lényege. Kezdtünk nagyon szétszakadni egymástól, a hatvanas évekbeli *nagy lazák* kezdtek művészekre és alkoholistákra szakosodni, és ez rohadt érzés volt. A hatalom nyomása enyhült, a társadalom mégis egyre átjárhatatlanabbá vált; tehát csökkent az elnyomás, mégsem nőtt a szabadság. Ennek a folyamatnak próbáltunk ellene szegülni, amíg tudtunk. A mi lakásunk volt az a hely, ahol találkozhatott egy emigráns báró egy Közért-eladóval, egy mérnök egy teológussal, zsidó az antiszemítával, és olyan légkört tudtunk teremteni, hogy emberi módon tudtak beszélni egymással. Persze megnéztük egymás képeit, felolvastunk, néha zenéltünk is együtt, de a találkozás volt a lényeg.

„...A költészet másnapja...”

– Ha nem kerested az alkalmat, hogyan jutottál el mégis a publikáláshoz?

– Félig-meddig pénteki összejö-

veteinkhez tartozó történet ez is. Egy nagyvárad barátunk barátja küldött át Magyarországra települt testvérének egy pár cipőt. Ez a testvér, Kőrössi P. József, megismerkedésünk, beszélgetéseink után elolvasta a verseimet, majd néhány hónappal később elkérte és elküldte őket a *Jelenlétnek*, ahol 1984-ben meg is jelentek.

– Jelentett ez valami változást az életedben?

– Nem. Változást az jelentett az életemben, amikor meghalt az apám. Nézd, én sohasem voltam vidám természetű. Ha ránézek egy tortára a cukrászda kirakatában, arra gondolok, hogy rövidesen megpenészedik, vagy bélsárrá változik valakinek a beleiben. Megnézek egy szép lányt az utcán, és látom, hogy milyen ronda öregasszony lesz belőle, és milyen hamar... Minden élet mögött, ha nem is mindig egyforma élességgel, a halált látom kirajzolódni. Ez nem vidám dolog, de nem is szomorú, hiszen természetes. Az élet azt jelenti, hogy rövid időre felmentést kapunk halálból. Mint iskolai dolgozatíráskor: „Kérem gyermekemet családi okok miatt halálból felmenteni szíveskedjék”... Meg kell tanulni együtt élni ezzel a látásmóddal, és ebben sokat segített az apám. Nagyon szépen halt meg. Nem kapta ingyen; keményen, sportosan dolgozott az *életért* két hétig. De egy pillanatig sem harcolt a *halál ellen*. Tudta, hogy melyik lélegzete lehet az utolsó, és nem kapkodott egy utolsó utániért... Szép volt, igazi esztétikai örömet szerzett nekem. Vakon feküdt, mint Rilke Apolló-torzója, de minden pontja rám nézett. „Megváltottattam életem”, natürlich. Fél évig ókori kínai filozófusokat olvastam, aztán megírtam a *Ragtime*-ciklus első darabjait. Például azt, hogy: gyűtt a göpzej / oszt bumm / fater vót-nincs...”

– Ezek jelentek meg aztán a *Jelenlétben*...

– Igen, és 86-ban a *Költészet másnapja* antológiában is, eléggé szedett-vedett egyéb versek társaságában.

– Attól kezdve aztán több-kevesebb rendszerességgel meg is jelentek az írásaid, 89-ben pedig a *köteted*, a Dallamos fekvésváltó gyakorlatok.

– Inkább kevesebb, mint több rendszerességgel. 1987-ben néhány

karcolatom, egy évvel később — Bella István jóvoltából — verseim is megjelentek az *Élet és Irodalomban*. A „teljesen hivatalos” lapok közül tehát minden műfajban (később novellában, riportban, esszében és kritikában is) ők voltak az elsők, akik megjelentették az írásaimat. A kötetem azonban csakugyan változást hozott. Levontam az antológia tanulságait; nem arra figyeltem, hogy összeszedjem a legjobb verseimet, és beletegyem őket egy könyvbe, hanem írtam egy első kötetet.

— Mit értesz ez alatt?

— Azt, hogy nemcsak szerkesztettem, hanem a nagyjából összeállított korábbi köteteimből — amelyekből ezek után nem lehet semmi — kiválogattam azokat a verseket, amelyekből lehet csinálni egy első kötetet. A többi anyagot, akár jó volt, akár nem, veszni hagytam. Az összeállításban azonban jócskán maradtak lyukak. Ezeket felmérve nekiálltam amolyan első kötetbe való verseket írni, hogy aztán az egészből összeálljon egy szerkezet. Egy régi filmnovella részleteiből kiindulva dolgoztam át jambikus-keresztímes versciklussá *A horror metafizikáját*. Váratlanul szerethető ciklus kerekedett az időmértékes kísérleteimből és Catullus-versekből találomra kiemelt szavakból szerkesztett töredék-fűzérből. Igyekeztem feloldani a görcsöket, szétbontottam a szövegeket, játszottam velük, aztán ha sikerültek, bevettem, ha nem, eldobtam őket. Kéves költő-barátom van, aki szereti a könyveit. Hát még az elsőt. Én szeretem az enyémet, lassan három év után is...

„...élet az irodalomból...”

— Az első publikálási kísérleteidtől számítva, vagy tizenöt évig az irodalmon, az irodalmi életen kívül éltél. Most azonban már aligha vannak publikálási gondjaid...

— Ilyen értelemben valóban nincsenek, csakhogy évek óta alig írok verset. Nem tudom megmondani, hogy miért, egyszerűen nem jut eszembe vers. Talán az rémít meg, hogy eltűntek előlem a korlátok. A szabadság túlságosan is megterheli az ember erkölcsi érzékét, ami eleve a magunkban való kételkedésből ered, és a szabad cselekvés ellen dolgozik.

Csiga László felvétele

A költészetben pedig nincs helye kétségeknél. Tehát amíg az embernek úgyszincs esélye a közlésre, viszonylag felelőtlenül összeírhat minden marhaságot, játszhat kedvére — most pedig úgy érzem, csupán rajtam múlik, hogy mit adok ki és mit nem, s ez a felelősség gyakorta már akkor is nyomaszt, amikor leülök írni. Persze ez a normális állapot, de az ember reflexei lassan változnak.

— Ugyanakkor ma már az irodalomból élsz...

— Igen, bár bejöttem a csőbe ezzel az irodalomból való megéléssel, mert úgy képzeltem, amikor felkértek az *Élet és Irodalom*-nál, hogy írjak kritikákat, esszéket elméletibb jellegű könyvekről, hogy két hét alatt elvégzem ezt a munkát, tisztos honoráriumért, s a fennmaradó két hét az enyém lesz minden hónapban. Csak hogy az infláció és a honorárium-csökkenés a tisztos jövedelmet felémésztette — ha a könyvre fordított kiadásaimat levonom, márpedig ez egy író számára rezsiköltség, a maradék valahol a létminimum határán mozog —, és kiderült, hogy a kritikák írása minden időmet elveszi. Ebben az évben nyolcvanhét hosszabb-rövidebb kritikám jelent meg, miközben két novellát és két verset írtam. Ennyire maradt időm. Egy csomó egyflek-

kes kritikámmal egy hétig is elpiszmozgok, mert úgy készülnek, hogy írok négy flekket, és aztán hármat kihúzok belőle... Az eredménnyel többnyire nem vagyok nagyon elégedetlen, de mégsem az alakul belőlük, amit valójában meg akarok csinálni.

— Ezt hogyan határoznád meg?

— El kellene készülnie a *Hármas-könyvnek*, amit még tavaly ígértem Sík Csabának, és egy versciklusból, egy elbeszélésből és esszéfélékből áll (a *Holmi* novellapályázatán díjat nyert elbeszélésem is ebben kap helyet); össze kéne állítanom a következő verseskötetemet, az *Európacsendet*; be kéne fejeztem az *experience-trilógiát*, amelynek az első részével megnyertem a drámapályázatot... és persze *A parkőrök 70 meséje* ciklust, amelyben gyerekkori írásaim is szerepelnek.

— *Verseid és drámáid meghatározó vonása az irónia. Elfogadod-e azt a már közhelygyanús megállapítást, hogy a nyolcvanas évek befejeztével lecsengett az irónia az újabb magyar irodalomban?*

— Az irónia a szomorúság védekezése, a rosszkedv, az önsajnálát leplezése. Sokan úgy gondolják, hogy ma már leplezetlenül nyavalyoghatnak, ironikus stilizálás nélkül. Én ezeket nem komolyabb, hanem unalmasabb írásoknak látom. Az irónia azonban sajátos ethoszt is jelent, amit a teljességről való tudás és ennek a tudásnak a birtokolhatatlansága együtt alkot. Ma óriási kupleráj van az agyunkban, sokan értékvélságnak látják azt a körülményt, hogy változások történtek a politikai cselédség személyi összetételében. Az iróniához pedig rend kell. A szocializmus lecsengő korszakában élesen lehetett látni a világot, ahogyan az agónia élesíti ki az érzékeket, ma pedig visszazuhanunk valami lucskokba... De a korstílus latolgatása fölösleges időpocsékolás. Az embernek mindig van valami sokkal mélyebb terve az írásaival.

— Te tisztáztad, mi ez a cél?

— Nem. Igyekszem figyelni arra, hogy ne írjak aljas indokból, hiúságból vagy megszokásból; de magat a végső tanulságot, hogy miért ír az ember, igyekszem nem levonni. Akkor rend nincs sem a világban, sem bennem, hogy ezt bátorságom lehetne megtenni.

A parkőrök 70 meséje

— bevezetés és részlet —

Mesélik, hogy valahol a bűdös fenében, a Bászra-Kistelekfelső vasútállomástól nem messze van egy lakótelep, ahol csupa parkőr meg kertész lakik. Növény persze közel-távol egy szál se, az egész lakótelepen minden talpalatnyi hely le van öntve aszfalttal, de hát nem is lenne senki, aki gondozhatná, mert a parkőrök szégyellnek egymás előtt dolgozni. Nagy néha előfordul, hogy valamelyiküknek lesz egy cserép kaktusza vagy muskátlija, találja az utcán, kapja a keresztanyjától, hozza a postás vagy mit tudom én. Akkor azt kiteszi az ablakba. Jönnek a szomszédok, nézik. Nem szólnak ám. Csak hümmögnek. Van rajta egy kis sárga folt, azt piszkálják a körmükkel. Meg a töve ferde, azt nyomkodják, meg a levelét, mert olyan kis izés. Gyűröttke. Így nézik és hümmögnek, míg csak ki nem rohad. Akkor az egyik parkőr fölszúrja a szöges botjára, és kiviszi a szeméttbe.

A Bászra-Kistelekfelső vasútállomás közelében lakó parkőrök messze földön híres mesemondók. Reggelenként fogják a szerszámaikat, egy összecusukható kissámlit vagy horgászszéket, kosárában szörpikét meg szalámis zsömlét, oszt kiülnek az egyik töküres autóparkolóba (az a pár hátsószékvér, kutyaszán, riksafogat és tricikli alig foglal helyet, az egész parkoló egy nagy üresség), és mesélnek. Ha esik, ha fúj, nekik mindegy. Ahogy a költő mondja:

*Míg a víz a tóból elpárologhat,
nem gondolhatod, hogy a part örök;
de aszálykor üres víztárolóknak
mentén is mesélnek a parkőrök.*

— Kétféle író van a világon — jelentette ki a kandúr. — Az egyik fajta idejében, de legkésőbb akkor, amikor az első könyvét a kezébe veszi, belátja, hogy teljesen tehetégtelen, vagy amit írni akar, azt nem tudja megírni, vagy valaki már megírta, vagy nem is érdemes megírni, vagy lusta hozzá, és különben is meg van fázva. A másik fajta annyira hülye, vagy erkölcstelen, vagy grafomán, vagy annyi papírt vett egyszerre, hogy annyit nem lehet elhajtogatni csákonak meg papírrepülőnek, szóval nem vesz tudomást arról, hogy mekkora határ szar az, amit az első könyvében összehordott. Na, az ilyenekből lesz az irodalomtörténet. — Elégedetten nyalintott végig selymesszőrű fenekén, és rezzenéstelen pupillákkal nézett maga elé.

— Mi a véleményed a kivételekről? — kérdezte Lev Nyikolájevics Tolsztoj, és szórakozottan piszkálgatta a vicsorgó véreb nyakörvének csattját. A macska elmosolyodott.

— Egy mese jut eszembe erről — mondta szórakozottan. Az író ingerülten teázni kezdett. — Halljuk — vetette oda leereszkedően. A macska kényelmesen elhelyezkedett, és mesélni kezdett.

— Messze-messze, a nóvijorki egyházkerület sűrű erdejében állt egy ház.

— Egy házikó — bólintott megértően Lev Nyikolájevics.

— Lófaszt — felelte a kandúr. — Egy teljesen normális faház. Abban a házban lakott hét jóbarát. Fát vágtak az erdőben, szabad idejükben pedig bányászgattak, vasat olvasztottak, statisztikát készítettek, szóval jól elvoltak. — Tolsztoj felmelte a kezét, hogy közbeszóljon, de a macska szúrósan ránézett, így inkább csak a szakállát borzintotta végig, és csöndben maradt.

— Szóval — folytatta a macska — amíg hatan dolgozni mentek, addig a hetedik, minden nap más, ahogy éppen következett, otthon végezte a házimunkát, főzött, mosott, vasalt, mosogatott, fényesítette a kiváló dolgozó kintüntetéseket, ami éppen adódott. Egy napon, ahogy éppen a pókhálót törölgette a Szép Szőke Herceg arcképéről, egyszer csak kopognak az ajtón. Kinéz: hát egy gyönyörű lány áll a küszöbön.

— Adjonisten, bátyuska — mondta azzal a kis olyan-amilyen szájjával.

A bátyuska meg csak állt ott, szája mint a harkályodó, szakála mohos iszalag, büzlött is a legény, mi tagadás, bagó, vodka, fokhagyma, a lányka meg olyan szépen mosolygott rá, mintha ő lenne az esztétikum sajátosságából legalább a partikuláris. Megszédült, na. Beengedte, meg-etette, meg-itatta, még lábat is mosott, pedig messze volt még a húsvét, csak hogy a kedvébe járjon. Evett a lány, ivott is, aztán disztíngváltan, ujjával az ajkát ütögetve, ásitott egyet. Kezdett ám a bátyuska az ágy felé oldalazni!

— Pihenj egyet, kicsi rózsám — suttogetta, és igyekezett nem mosolyogni, mert félt, hogy a lány gyenge szívecskéje menten megszakadna a látványtól. De nem. Sőt, ránevetett az üde kis ajkaival, és már repült is szanaszét topánka, pruszlik, harisnya, icipici bundabugyi, kézen fogta a legényt, és az ablakhoz vezette.

— Vetközz, bátyuska — csicseregte, és kitérte az ablakot. Toporgott a jóember mezítláb a döngölt agyagpadlón, fázott is a cúgban, meg melege is volt, ha a lányra nézett. Az pedig kézen fogta, és így szólt hozzá:

— Nézd ezt a gyűrött, szerencsétlen gatyádat itt a földön. Mint egy elárvult kangorény, úgy hever itt a koszban. Nézd csak, nézd. Figyeld erősen! — és megszorította a kezét. Az ócska alsónemű pedig mintha megmozdult volna! Igen, lassan moco-rogni, dagadni kezdett, egy hirtelen rándulással felemelkedett, kiröppent az ablakon, és szállt, szállt, táncolt a szelek szárnyán, mint egy óriási, bizarr mintázatú pillangó, a mindenféle színű foltjaival, lebegett a fák között, aláereszkedett és fölcikázott, illegette magát a felhők között, s végül eltűnt a szemük előtt. Ámult-bámult a bátyuska, és oldalt pillantott a gyönyörű leányra, de bizony már csak a saját göcsörtös farkát markolta elfehérült ujjakkal. Se pruszlik, se topán, és ráadásul már gatyája se volt. Hát így — fejezte be a macska, és köddé vált, még mielőtt a vicsorgó véreb a hült helyén földet ért volna.

